

גליון היכל הקודש

מוצאי שבת	הדלקת הנרות	אלעד
8:53	7:12	אלעד
8:54	7:02	בית שמש
8:54	7:20	בני ברק
8:55	7:15	חיפה
8:53	7:12	טבריה
8:53	6:59	יבנאל
8:51	7:03	ירושלים
8:52	7:10	מודיעין עילית
8:53	7:10	צפת

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 14, גליון 35 (703)

פרשת במדבר, ד' סיון, שנת תשפ"ה לפ"ק, אבות פרק ו'

שיעורים בסדרן: נ"ך: יחזקאל י"ב-י"ג | בבלי: שבועות ל' | ירושלמי: יבמות נ"ט | תוספתא: בבא קמא ג' | רמב"ם: חובל ומזיק ה'

מוהרא"ש מספר

כל הטעמים

הגאון רבי שמעון שוואב זצ"ל נסע בבחירתו מארצות הברית לפולין ללמד תורה בישיבת מיר, בדרכו הפיתה החליט לעבור דרך העיר ראדין לפגוש את מרן החפץ חיים זצ"ל ולהתברך בברכה. אצל החפץ חיים זה היה מאד חשוב כשראה בחור מתמיד שלומד, ובפרט שהבחור הטלטל בדרכים מאמריקה לאירופה כדי ללמד תורה, לכן הוא מאד קרב אותו והזמינו לשבת בביתו.

היתה אז פרשת בשלח, שבת שירה, כשקוראים בפרשה על המן, בסעודה החפץ חיים זי"ע דבר על המן, הוא נשק את אצבעותיו באהבה וחביבות והיה בהתפעלות מהמן, ואמר "מן מן! איזה טעמים טובים היתה למן! הרי יכלו להרגיש את כל הטעמים שבעולם במן!"

<<<<

מילה של התחזקות

תדבר עם הילדים שלך על אמונת חכמים, בכל שבת בסעודה תספר ספורי צדיקים ותלמד אותם שיקחו יהודי ירא שמים שידריך אותם. תלמד את הילדים שלך שידעו שכל דבר צריכים לשאול ולא להתבייש, רק כן מצליחים.

אנחנו מתקרבים עוד ועוד לקבלת התורה, מגיע חג השבועות, תתחיל שוב ללמוד את השיעורים שלך במקרא, משנה, גמרא, גם בספרי רבנו, כי "אם אתם מקבלים את התורה", אם לומדים את התורה, חיים עם התורה - "מוטב" החיים טובים, "ואם לאו" ואם לא לומדים - "שם תהא קבורתכם" האדם הוא מת, הוא קבור.

(עצתו אמונה במדבר תשפ"ד)

ווארט על הפרשה

וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד. רש"י אומר: מתוך חבתו לפניו - מונה אותם כל שעה.

רבנו ז"ל אומר (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן ל"ד), לכל יהודי יש נקדה, משהו שרק הוא יכול לקיים. ובזה הוא יכול להתחזק אפילו כשהוא רואה שאחרים מצליחים יותר ממנו, אבל לאותו אחד הרי אין את הנקדה שיש לו.

לכן הקדוש ברוך הוא מנה את עם ישראל בכל שעה, כדי להראות שכל יהודי הוא יהודי מיוחד שמונים אותו, כל יהודי ויהודי חשוב אצל הקדוש ברוך הוא.

בזה אפשר להבין מה שמוכא בשלחן ערוך (אורח חיים תכה, ד') שתמיד קוראים את פרשת במדבר לפני חג השבועות.

רבנו ז"ל אומר (שיחות הר"ן סימן צ"א) סגלה להתמדה, שיזכר להיות מתמיד בלמודו, הוא להזהר לבלי לדבר על שום איש ישראל. כי יש ששים רבואותיות בתורה כנגד ששים רבוא נשמות ישראל, וכשמדברים רע על יהודי מישראל פוסלים בכך אות אחת של הספר תורה, ואם חסרה אות אחת מהתורה היא פסולה, ואין חשק ללמד.

לכן תמיד קוראים את פרשת במדבר לפני חג השבועות, להראות שכל יהודי הוא יהודי שסופרים ומונים אותו, כל יהודי הוא מאד חשוב. אסור לאדם לזלזל באף אחד, לא בעצמו ולא באחרים. וכך אפשר לגשת לקבלת התורה בחשק גדול.

זכר את הכלל, כל אלו שמדברים על אחרים, כשאתה לא יושב בשיחה - מדברים עליך. אל תתלהב כשאתה שומע לשון הרע על פלוני ואלמוני, אלו מדברים עליך אותו דבר כשאתה לא שומע.

תברח מאנשים שמדברים על אחרים, שעושים ליצנות מאחרים. שלמה המלך אומר (משלי כד, ט): "ותועבת לאדם לץ", הלץ מגנה בעיני כלם, בעיני הקדוש ברוך הוא ובעיני אנשים.

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (סנהדרין כג.): "אנשי ירושלים, לא היו נכנסין בסעודה, אלא אם כן יודעין מי מסב עמיהן", בדרך כלל בשעת האכילה, זה זמן שאפשר לדבר דבורי אמונה, דבורי התחזקות, או שמדברים על פלוני ואלמוני; לכן הם נזהרו איפה הם אוכלים, עם מי הם מסתובבים.

רבנו אומר (לקוטי מוה"ר חלק א', סימן סב): "דע, שעל ידי אכילתם של ישראל נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין", כמו שכתוב (רות ב, יד): "לעת האכל גשי הלם, תקרבתא מלכא במלכא".

אפילו בין אנשי שלומינו יש לצים גדולים; איפה שמדברים על פלוני ואלמוני, איפה שמדברים על אנשים - משם תברח!

רבנו אומר, מקבלים ענש נורא (ספר המדות אות ליצנות, סימן א): "על ידי ליצנות אשתו מושלת בו", אם תתבונן היטב תראה שזה אכן כך, לכל הלצים יש פה גדול בחוץ, בבית הם משעבדים לאשה, ממש מה שרבנו אומר.

(זאת התורה במדבר א, עצתו אמונה תרומה תשפ"ב)

מִקְלֵט טוֹב לְהִתְחַבֵּא בּוֹ

בַּעֲזָרַת ה' יִתְבָּרַךְ

יוֹם ב' פֶּרֶשֶׁת בַּמִּדְבָּר, כ"ח אֲיָר,
מ"ג לַעֲמֹר, שְׁנַת ה'תשפ"ה

לְכָבוֹד ... נִרוֹ יֵאִיר

אֲנִי מִתְקַרְבִּים יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה. אֲצִל רַבְּנוּ ז"ל חֵג הַשְּׁבוּעוֹת הָיָה אֶחָד מִשְׁלֹשַׁת הַזְּמַנִּים שֶׁהָיוּ מִתְאַסְּפִים אֲצִל רַבְּנוּ. מוֹהֲרָא שׁ אֹמֵר, שֶׁזֶּה לֹא אִמֹּר לְהִיטֵב דְּוָקָא בְּאוֹמֵן, אֲלֵא בְּכָל מְקוֹם שֶׁמִּתְאַסְּפִים מִגֵּן שֶׁל חֲסִידֵי בְּרִסְלָב שֶׁמֵּאֲמִינִים בְּרַבְּנוּ וּמִצִּיתִים לְרַבְּנוּ, מִסְּגֵל לְהִיטֵב שֶׁם כְּדֵי לְהַנְצִל מֵעוֹלָם הַתְּהוֹ וּלְזִכּוֹת לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה.

אֲנִי רוֹצֶה לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שֶׁתִּתְחַל בַּחֲזָרָה לְלִמּוּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, זֶה יִגֵּן עֲלֶיךָ מִכָּל הַצָּרוֹת, יִהְיֶה לְךָ מִקְלֵט טוֹב לְהִתְחַבֵּא בּוֹ. אִין מְקוֹם טוֹב יוֹתֵר לְבָרַח אֵלָיו כְּשֵׁי שָׂרָה – מֵאֲשֶׁר הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כְּפִי שֶׁחֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה אוֹמְרִים (תִּנָּא דְּבִי אֱלִיהוֹ רַבָּא, פֶּרֶק ו'): "אִם רְאִיתָ שֶׁהִיסוּרִין מִמֶּשְׁמִשִּׁין וּבִאֲוֹת עֲלֶיךָ, רוּץ לְחִדְרֵי דְּבָרֵי תּוֹרָה, וּמִיד הִיסוּרִין בּוֹרְחִין מִמֶּךָ", תִּבְרַח אֶל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּךָ תִּנְצֵל.

אֵל תִּשְׁבֵּר מַלְצִים, מִתְנַגְּדִים, שְׁלוּעִיגִים מִרַבְּנוּ וּמִתְלַמִּידֵי הַקְּדוּשִׁים. רַבְּנוּ אִמֵּר לָנוּ מֵרֹאשׁ שֶׁכֶּךָ יִהְיֶה, יִצְחָקוּ, יִלְעָגוּ, יִזְלָזְלוּ, וְרַק כִּךָ נִשְׁמָתוֹ הַקְּדוּשָׁה יִכָּלֶה לְרַדֵּת לְעוֹלָם. אֵל תַּעֲנֶה לְאָף אֶחָד, אֵל תִּתְנוּכַח עִם אָף אֶחָד, וּבִדְאִי שֶׁלֹא עִם הוֹרִים; מֵה אֲפֻשֶׁר לַעֲשׂוֹת שֶׁהִלְשׁוֹן הָרַע מִתְקַבֵּלַת וְהַוֹרִים תּוֹפְסִים פֶּחַד כְּשֶׁהֵם שׁוֹמְעִים שֶׁהִלְדִּים שֶׁלֵּהֶם הִגִּיעוּ אֶל רַבְּנוּ, הֵם חוֹשְׁבִים שֶׁזֶה מְקוֹם שֶׁל מִשְׁגָּעִים וְכו' וְכו'.

תִּתְחַבֵּא בְּתוֹךְ הַתּוֹרָה, קַח מִשְׁנִיּוֹת וְתֹאמֵר פֶּרֶק אַחֵר פֶּרֶק, דִּף גְּמָרָא אַחֵר דִּף גְּמָרָא, וְתִדְלַג מֵעַל הַנְּסִינּוֹת שֶׁלֶךָ, תִּדְלַג וְתִקְפֹּץ מִהֶמְטָה, וּבֵא לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל אֶת שְׁלוֹשׁ הַתְּפִלוֹת בְּמִנְיָן.

בַּחֲג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְּרֹב אֵהְיָה אִם יִרְצֶה ה' עִם אֲנָשִׁי שְׁלוֹמֵינוּ בִּקְרִיָּה, נַעֲרֹךְ חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַחֲדָשׁ וְהַגָּדוֹל. חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה אוֹמְרִים (מְגִלָּה כז): מֵהוּ בֵּית גְּדוֹל? "מְקוֹם שֶׁמִּגְדִּילִין בּוֹ תּוֹרָה, וּמְקוֹם שֶׁמִּגְדִּילִין בּוֹ תְּפִלָּה", וּבְמוֹצָאֵי הַחֵג נִרְקֵד בְּיַחַד, וְנוֹדָה וְנִהַלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁאֲנַחְנוּ מְקַרְבִּים אֶל רַבְּנוּ, אֲנַחְנוּ לֹא אוֹבְדֵי עֲצוֹת, יֵשׁ לָנוּ רַבִּי שֶׁהוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ, אֲנַחְנוּ לֹא צָרִיכִים לְדַאֵג.

הַשֵּׁם יַעֲזֹר שֶׁתַּצְלִיחַ בְּכָל הָעֲנִינִים.

(עֲצָתוֹ אֲמוּנָה בַּמִּדְבָּר תִּשְׁפֹּד)

סֵפֶר הַמִּדּוֹת תִּפְיֵלָה

סח. עַל יְדֵי בְּטָחוֹן, תִּפְלָתוֹ שֶׁל אָדָם נִשְׁמַעַת.
סט. מִי שֶׁהוּא עֲנִי, יִכּוֹל לַעֲצֵק בְּתִפְלָתוֹ מִן הַלֵּב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן יֹשֵׁב בְּשִׁלְחָן הוּא הָיָה בַּחֲזוֹר סִקְרוֹ, וְאִזֹּר אִמָּץ וְשָׁאֵל אֶת הַחֹפֶץ חַיִּים, "וְמָה עִם אֶחָד שֶׁלֹא רָצָה לְהִרְגִּישׁ שׁוֹם טַעַם בְּמֶן, מָה הוּא הִרְגִּישׁ?"

הַחֹפֶץ חַיִּים אִמֵּר לוֹ כִּךָ, "תִּרְאֶה, בְּתוֹרָה יֵשׁ גַּם אֶת כָּל הַטַּעֲמִים שֶׁבַּעוֹלָם, יֵשׁ פֶּשֶׁט רַמְזֵי דְּרוֹשׁ וְסוֹד, אֶחָד יוֹתֵר אוֹהֵב לְלַמֵּד בְּעִיּוֹן וְהַשְׁנִי יוֹתֵר בְּפִשְׁטוּת, אֶחָד אוֹהֵב לְלַמֵּד פֶּשׁוּט פֶּשֶׁט וְהַשְׁנִי אוֹהֵב יוֹתֵר מִדְּרָשִׁים וּפְלִפּוּלִים, אֶחָד אוֹהֵב דְּרוֹשׁ וְהַשְׁנִי אוֹהֵב לְחַדֵּשׁ לְבַד חֲדוּשִׁים, יֵשׁ הִרְבֵּה חֲלָקִים בְּתוֹרָה וְכָל אֶחָד יִכּוֹל לְמַצּוֹא אֶת הַפֶּנֶה שֶׁהוּא אוֹהֵב וּלְקַבֵּל מִזֶּה חַיּוֹת הוּא יִכּוֹל לְהִרְגִּישׁ בְּתוֹרָה טַעֲמִים נְפִלְאִים וְטַעֲמִים".

הַחֹפֶץ חַיִּים נִשְׁקֵי אֶת אֲצִבְעוֹתָיו שׁוֹב בְּחִבִּיבוּת וְאֶהְבָּה וְהַמְשִׁיךְ, "תּוֹרָה תּוֹרָה! אִיזָה טַעֲמִים נְפִלְאִים יֵשׁ בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה! אֲפֻשֶׁר לְהִרְגִּישׁ בְּתוֹרָה אֶת כָּל הַטַּעֲמִים שֶׁבַּעוֹלָם! אֲבָל יֵשׁ אֲנָשִׁים וְגַם בַּחוּרִים בִּישִׁיבָה שֶׁמִּסְתּוֹבְבִים בְּרַקְנוֹת, הֵם מְבַלִּים אֶת הַזְּמַן בְּהַבְלִים, כְּמָה שֶׁיִּגִּידוּ לָהֶם שֶׁהַתּוֹרָה מְתוֹקָה וְטוֹבָה, הֵם לֹא מִרְגִּישִׁים שֶׁיֵּשׁ בָּהּ טַעַם..."

רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּבֵד הַבֵּין הֵיטֵב אֶת הַתְּשׁוּבָה לְשִׁאֲלָתוֹ, שְׁמִי שֶׁלֹא הָיָה לוֹ שֶׁכָּל לְבַחַר בְּטַעַם טוֹב שֶׁרָצָה לְהִרְגִּישׁ בְּמֶן, לֹא הִרְגִּישׁ טַעַם בָּזֶה, וְאוֹתוֹ דָּבַר בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִם מִיִּשְׁהוּ לֹא רוֹצֶה לְהִרְגִּישׁ בְּטַעֲמָהּ, הוּא לֹא יִרְגִּישׁ כְּלוּם, וְהוּא מִפְּסִיד הִרְבֵּה דְּבָרִים טוֹבִים שֶׁהִיָּה לְכַלֵּק בָּהֶם אֶת אֲצִבְעוֹתָיו, אֶחָד שֵׁיִשׁ לוֹ יֹשׁוֹב הַדַּעַת וְהוּא יִתְחַל לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִזֹּ הוּא כָּבֵד יִרְגִּישׁ אֶת הַטַּעַם הַטוֹב בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

וְזֶה שֶׁאִמְרוּ חֲז"ל (מְכִילֵתָא, בְּשַׁלַּח) "לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה אֲלֵא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן" כְּשִׁיִּהוּדִי זֹכֶה לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יִכּוֹל לְהִרְגִּישׁ בָּהּ אֶת כָּל הַטַּעֲמִים הַטוֹבִים כְּמוֹ בְּמֶן מִמֶּשׁ.

יְהוּדִי יִכּוֹל לַחֲשֹׁב לַעֲצָמוֹ, "לֹא, הַתּוֹרָה לֹא מִיַּעֲדָת בְּשִׁבְלִי, אֲנִי עוֹבֵד קִשָּׁה וְאִין לִי זְמַן לְלַמֵּד, אִין לִי רֹאשׁ טוֹב וְאִין מִבֵּין אֶת הַלְמוּד, אֲנִי אֲדָם בְּלִי סְבָלְנוֹת וְאִין לִי סְבָלְנוֹת לְשִׁבָּת וּלְלַמֵּד, אֲנִי מִמִּילָא לֹא זֹכֵר מֵה שֶׁאֲנִי לוֹמֵד, וְאֲנִי אֵף פַּעַם לֹא אֲרִגִּישׁ אֶת הַמִּתְקִיּוֹת שֶׁבְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה" וְכֵן הִלָּא לְכָל אֶחָד יֵשׁ אֶת הַתְּרוּצִים שֶׁלוֹ, לְמָה הַתּוֹרָה הִיא לֹא בְּשִׁבְלִי, אֲבָל הָאֲמִתָּה הִיא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן אֶת הַתּוֹרָה לְכָל יְהוּדִי בְּלִי הִבְדָּל, וְלְכָל יְהוּדִי יֵשׁ אֶת הַדֶּרֶךְ אֵיךְ יִכּוֹל לְהִיטֵב לוֹ שִׁיִּיכּוֹת עִם הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּל יְהוּדִי יִכּוֹל לְזַכּוֹת וּלְהִרְגִּישׁ אֶת הַמִּתְקִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזֶה יִתֵּן לוֹ טַעַם וְסִפּוּק בְּחַיּוֹ.

רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ, נִתֵּן לָנוּ "סִדְרֵי דֶרֶךְ הַלְמוּד" (שִׁיחוֹת הֶר"ן סִימָן ע"ו), דֶּרֶךְ שֶׁבוֹ כָּל יְהוּדִי יִכּוֹל לְזַכּוֹת לְלַמֵּד אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁאֲפֻשֶׁר לוֹמֵר אֶת הַמַּלְמֵל שֶׁל הַתּוֹרָה אֲפִילוֹ אִם לֹא מִבֵּינֵם מֵה שֶׁאוֹמְרִים, וְאֲפִילוֹ שֶׁלֹא זֹכְרִים מֵה שֶׁלּוֹמְדִים, בְּדֶרֶךְ זֶה יִכּוֹל כָּל יְהוּדִי לְלַמֵּד, אֲפִילוֹ כְּשֵׁיִשׁ לוֹ רֹאשׁ חֲלָשׁ, אֲפִילוֹ כְּשֶׁאִין לוֹ סְבָלְנוֹת, וְאֲפִילוֹ שֶׁאִין לוֹ חֲבֵרוֹתָא רְגִילָה אוֹ מְגִיד שִׁיעוּר, וְאֲפִילוֹ כְּשֶׁאִין מִסְפִּיק זְמַן, צָרִיךְ רַק לְפַתַּח אֶת הַחֲמֵשׁ, מִשְׁנִיּוֹת, גְּמָרָא, מִדְּרָשׁ, שִׁלְחָן עֲרוּךְ, וְכֵן הִלָּא כָּל חֲלָקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְלִהְיֵת חֲלִידֵי אֶת הַמַּלְמֵל הַקְּדוּשׁוֹת, וְעַם זֶה יִשְׁנֶה אֶת הַמַּצֵּה שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה, וְזֶה מְקַדֵּשׁ אֶת הָאָדָם וּמְקַרֵּב אוֹתוֹ לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אֶת זֶה כָּל יְהוּדִי יִכּוֹל לְהִרְאוֹת, לְפָחוֹת כְּמָה שִׁיּוֹרֹת שֶׁל תּוֹרָה בְּכָל יוֹם. רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ שָׁאֵל פַּעַם יְהוּדִי מִדּוֹעַ הוּא לֹא לוֹמֵד (לִיקוּטֵי מוֹהֲר"ו, חֶלֶק א, סִימָן רפ"ד), הִיִּהוּדִי עֲנֶה שֶׁאִין לוֹ זְמַן לְלַמֵּד בְּגִלָּל שֶׁהוּא מֵאֵד עֲסוּק בְּעִסְקָיו, רַבְּנוּ אִמֵּר לוֹ שֶׁבְּכָל זֹאת הוּא צָרִיךְ לְנִסּוֹת לְגַנֵּב קֶצֶת זְמַן לְלַמֵּד, וְהַסְבִּיר לוֹ אֶת מֵה שֶׁכָּתוּב בַּחֲז"ל (שִׁבְתָּ ל"א). כְּשֶׁשׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן "קִבְּעֵת עֵתִים לְתוֹרָה?" בְּפִשְׁטוֹת הַכְּנֶסֶת שֶׁשׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם הָאֵם הוּא קִבֵּעַ זְמַן בְּכָל יוֹם לְלַמֵּד, אֲבָל אֶת הַמִּילָה "קִבֵּעַ" אֲפֻשֶׁר לְפָרֵשׁ גַּם כְּגִנְבָה, כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר הַפְּסוּק (מִשְׁלִי כ"ב, כ"ג) "וְקִבֵּעַ אֶת קִבְּעֵיהֶם נֶפֶשׁ" זֶה בֵּא לֹמֵר שֶׁשׁוֹאֲלִים אֶת הָאָדָם הָאֵם הוּא גִנֵּב קֶצֶת זְמַן לְלַמֵּד תּוֹרָה.

כְּשִׁיִּהוּדִי שׁוֹמֵעַ לַעֲצוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רַבְּנוּ, הוּא יוֹדֵעַ בְּעִצְמוֹ אֵיךְ יִמְיוֹ וּשְׁנוֹתָיו מִמְשִׁיכִים לֵלֵא כְּלוּם, וְיוֹדֵעַ כְּמָה זְמַן הוּא מְבַלֵּה, וְכְמָה חֲלָשׁ הַקֶּשֶׁר שֶׁלוֹ לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא לּוֹקַח אֶת ה"סִדְרֵי דֶרֶךְ הַלְמוּד" שֶׁל רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ וּמְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ לְפַתַּח כָּל יוֹם אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְלֹמֵר אֶת הַמַּלְמֵל שֶׁל הַתּוֹרָה, הוּא יִכּוֹל לְשַׁמּוֹחַ וּלְרַקֵּד בְּאֲמִתָּה עִם הַתּוֹרָה, כִּיִּן שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֵׁיִשׁ לוֹ דֶּרֶךְ אֵיךְ לְנַצֵּל אֶת הַשָּׁנָה הַבָּאָה כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, וְלִהְיֹת מְקַשֵּׁר לְתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה . (קוֹיִטְרֶס שִׁמְחַת תּוֹרָה)

מה עושים כשתינקת לא זוחלת כרגיל?

שאלה

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

הפת שלנו כבר בת שנה וחודשים, בריאה ושלמה ברוך השם, אבל היא לא זוחלת על ארבע, היא רק זזה בישיבה, והיא גם יודעת לעמוד לבד. אנשים שעוסקים בהתפתחות הילד, אמרו לאשתי שזחילה על ארבע מסייעת להתפתחות המוח וכו', ולא ממלץ לדלג על השלב הזה בחיים, של זחילה על ארבע.

השאלה האם לקחת אותה למכון להתפתחות הילד? מה גם שזה ברוך בהוצאה נכבדת, או האם לתת לה להמשיך להתפתח בדרך שלה ללא התערבות חיצונית?

יישר כח

תשובה

בעזרת ה' יתברך

יום ה' פרשת וירא, י"ח מר-חשון, שנת ה'תשפ"ד

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

זה לא משנה אם תינוק קטן זוחל על ארבע או שהוא זז ממקום למקום בישיבה; יש ילדים שזוחלים, וילדים שזזים כך וכו', אין צורך לעשות משהו בענין, כי אלו שזוחלים - המוח שלהם לא יותר מתודד מאלו שלא זוחלים.

אם אתה רוצה שהבת שלך תגדל הכי טוב ויפה - תבקש על ילדיך בכל בקר למשך שלוש דקות על השעון, כך הם יגדלו בריאים ויראי שמים. כמו שאנחנו יודעים את הספור שמוהרא"ש כל כך הרבה לספר לנו, שחכמינו זכרונם לברכה מספרים (פנא דבי אליהו רבא, פרק יח): "מעשה בכהן אחד שהיה ירא שמים בסתר, והיו לו עשרה בנים מאשה אחת, ששה זכרים וארבע נקבות, ובכל יום ניום היה מתפלל ומשתטח ומתחנן ומבקש רחמים ומלחף בלשונו עפר, כדי שלא יצא אחד מהן לידי עבירה ולידי דבר מכוער, כל יום הוא היה זורק עצמו על הארץ, בוכה ומבקש מהשם שכל ילדיו יהיו יהודים כשרים אמרו לא יצתה אותה שנה ולא שנית ולא שלישי, עד שבא עזרא והעלה את ישראל מבבל, והעלה אתו כהן עמהם. לא נכנס אתו כהן לבית עולמו, עד שראה כהנים גדולים ופרחי כהונה מבניו ומבני בניו עד חמשים שנה, ואחר כך נכנס אתו כהן לבית עולמו", הוא זכה לעלות לארץ ישראל עם כל ילדיו ביחד עם עזרא הסופר, וכל בניו נעשו כהנים גדולים בבית המקדש, והוא זכה לבנים ובני בנים שפולס עשו את העבודה בבית המקדש; וראים מכאן שתפלה היא העצה לזכות לילדים כשרים.

השם יעזר שתצליח בכל הענינים.

(עצתו אמונה וירא תשפ"ד)

תרצב.

בסעודה שלישית של שבת קדוש: ישב רבנו ז"ל עם ה'עולם' בשמחה כדרכו בכל יום טוב. וכל בני העיר שלחו משקאות, ורבנו ז"ל חלקם לה'עולם' בשמחה רבה.

תרצג.

בסעודה שלישית של שבת קדוש: אמר רבנו ז"ל תורה נפלאה עד מאד על פסוק (בראשית ב, כב): "ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח" וגו' בלקוטי מוהר"ן (חלק א', סימן טז).

תרצה.

יום א', אסרו חג שבועות: כתב רבי נתן את כל התורה, שאמר רבנו ז"ל בשבועות (פנ"ל בסימן תרצג). ונכנס אל רבנו ז"ל והראה זאת לפניו.

ורבנו ז"ל עין היטב בכל מה שכתב רבי נתן והגיה כמה דברים. ואחר כך דבר הרבה עם רבי נתן בעבודת השם יתברך.

ובתוך דבריו, שדבר בהשתוקקות עצומה, ענה ואמר בדרך קובלנא, "איך זוכין להיות יהודי?".

והשתומם רבי נתן מאד מאד מדבורים אלו כפי מה שהיה יודע והיה מאמין מגדלתו ומעבודתו מכבר אשר אי אפשר לשער במח כלל, ועדין נדמה בעיניו, שלא התחיל כלל.

ורבנו ז"ל ראה, איך שרבי נתן משתומם מאד על דבורים האלו. ענה ואמר רבנו ז"ל: "הלא בעת שהייתי יגע בשביל עבודת השם יתברך לא עלה על דעתי, שאזכר לזה, ולא הייתי יודע כלל ממה שאני יודע עכשו. וכי עלה על דעתי לכסף ולהתענגע לידע מה שאני יודע עכשו, כי לא הייתי יודע כלל שום מציאות וידיעה מהשנה זו לכסף ולהתענגע אליה. אם כן גם עכשו מי יודע מה שיש עוד להשיג ומה שאוכל לזכות עוד וכו'".

אחר כך אמר: "אף זאת נחמתי, שכל היום כלו אני מבילה רק על תורה ותפלה".

ורבי נתן קבל ברפת פרדה מרבנו ז"ל ונסע חזרה לביתו.

תרצו.

יום ד' י"א בסיון: הגיע רבי נתן לעיר נעמרוכ ורצה רבי נתן להכנס אל בית אביו. ואביו לא הניחו להכנס אל ביתו, כי היה ככעס ובחרון אף גדול עליו, איך מלאו לבו לנסע לעיר ואסלב ולהשליך מנגד הרבנות דעיר מאהלוב, שרצה חותנו להשאיר אותו במקומו (פנ"ל בסימן תרעד).

והיו לו צער ויסורים גדולים מזה, והכרח לשבות אצל אחותו.

חנוכת הבית לבית המדרש החדש בקרית ברסלב

בשמחה רבה אנו מתכוננים לקראת החג הקדוש חג השבועות, שבו נקבל את התורה מחדש, ונתקרב מחדש אל השי"ת.

אצל רבינו היה החג הזה אחד מכינוסי אנשי שלומינו אצל רבינו, וכינוס זה הוא לאו דווקא בעיר אומאן, אלא כל מקום שמתכנסים שם מניין תלמידי וחסידיו רבינו אשר מצייתים לרבינו ז"ל, הוא מקום המסוגל להציל את המתכנסים מעולם התוהו ולזכות לקבל את התורה.

בעיירת קרית ברסלב בעיר ליברטי שבניו יורק, גם מתכוננים לחג הקדוש הקרב ובא, ראש הישיבה שליט"א ישהה בעזרת השם בימי החג בקריה, והעיררה לובשת בגדי חג בכינוס רבים וטובים מאנשי שלומינו שיבואו לערוך את החג בקריה יחד עם ראש הישיבה שליט"א.

בימי החג תתקיים חנוכת הבית של הבית הכנסת הגדול והחדש והמקווה, שמסיימים בימים אלו לבנות, אשר יוסיף הרבה הרחבת הדעת למאות תושבי הקריה, שיוכלו יותר להתפלל וללמוד בהרחבה, מאחר ושהבית המדרש הישן נעשה צר מהכיל, ולא ענה על הצרכים הרבים.

במכתב השבוע כתב ראש הישיבה: בחג השבועות הקרב ובא, אהיה בעזרת השם עם אנשי שלומינו בקריה, ונעשה שם חנוכת הבית לבית המדרש הגדול והחדש, חכמינו זכרונם לברכה אומרים [מגילה כו.] מהו בית גדול? מקום שמגדלין בו תורה ומקום שמגדלין בו תפילה. מקום ששם נוכל ללמוד ולהתפלל, בעזרת השם במוצאי יום טוב, נרקוד יחד, כדי להודות ולהלל להשי"ת שהתקרבו לרבי כה קדוש, אנחנו לא אבודים, יש לנו רבי שהולך לפנינו, ואין לנו מה לדאוג.

כפי שנהוג מתקיים בשבועות בבוקר קידושא רבא על מאכלי חלב לאחר התפילה, ואז יעלו ויבואו ילדים רכים ובחורי חמד ואברכים יקרים עם בעלי בתים, נערים עם זקנים, שיערכו את הסיומים שלהם, וכעת אנשי שלומינו מתכוננים לסיים את אשר באוצרותיהם, כדי שיוכלו לערוך את הסיום ברב עם הדרת מלך. ראש הישיבה כתב השבוע במכתב: בבוקר אחרי התפילה תהיה לנו הפתעה, כאשר ילדים, בחורים ואברכים יעלו על הבימה לערוך את הסיומים, אשרי עין ראתה זאת.

בואו נחדש את עצמנו ונקבל את התורה מחדש, ונתחיל מחדש ללמוד בכל יום, ונתחיל מחדש להחיות את עצמנו עם המצוות של התורה הקדושה, ונתחיל מחדש שוב לבקש מהשם יתברך שנוזכר להיות יראי השם ונעשה רק את רצונו של השי"ת.

יום א', ט"ו בסיון: התישב רבי נתן, שאין לו מה לעשות בעיר נעמרוב, כי כעסו וחרון אפו של אביו עדין לא נתקדרי, והוא צריך לנסע חזרה לעיר מאהלוב אל זוגתו ובניו. עלפן נסע קודם לעיר ברסלב, ששם נמצאות יותר עגלות לעיר מאהלוב.

והגיע לעיר ברסלב וישב שם משתומם כמה ימים ולא מצא עגלה למאהלוב. ודעתו היתה מבבלתל מאד מרבו היסורים והמניעות, כי לא היה לו למי לפנות פראם לישועת ה'.

רבנו ז"ל לא היה בביתו, ואביו לא רצה להניח אותו להכנס אצלו, ומה גם שידע, שחותנו יקפיד עליו מאד מאד.

ואז היה הספור, שהיה רבי נתן רגיל לספר אחרפף לפני בני הנעורים, שבאו אליו לעיר ברסלב לאחר כמה שנים אחר הסתלקות רבנו ז"ל, שספר להם: כשהגיע לעיר ברסלב, ורבנו ז"ל לא היה אז בביתו, ואביו לא רצה לקבלו, ובבית חותנו אל אשתו פחד לחזר, מי ידע מה שיהיה שם וכו' - אז ראה והבין מרחוק, שאין לו לאדם בעת צרתו כי אם אותו יתברך לבד.

ובאלו הימים, שהיה נע נד, התבודד רוב היום ורוב הלילה אליו יתברך בבכיות ובצעקות לפניו יתברך והרגיש אז בהירות במחו מאד מאד.

כי כשאדם בא לעת צרה, ואין לו אל מי לפנות, והוא בורח רק אליו יתברך ומספר לפניו את כל נגעי לבבו ומכאובי נפשו - אז ויקא יזכה לאור האורות ולהתענג בתענוג אור האין סוף ברוך הוא, ובלבד שיהיה בלב אמת בטל ומבטל אליו יתברך.

תרצו.

אחר כמה ימים נתישב רבי נתן בינו לבין קונו, שישפר עגלה ויסע לעיר מאהלוב בלי שום פחד.

וכן עשה ונסע לשם והגיע לעיר מאהלוב ולא מצא כבר את חותנו וחתמותו, כי נסעו כבר לעיר קרעמיניץ. ונשא בעיר מאהלוב עם זוגתו ובניו. והיה בדעתו להשאיר שם עד סמוך לראשי השנה.

המשך יבא א"ה - נלקח מספר "פעלת הצדיק"

חבורה	שיעור דף היומי	מנחה ושל"ס	שחרית שב"ק	מנחה וקבלת שבת	חזונו
---	19:30	20 ד' לפני השקיעה מנחה ימי חול 15:00	9:15 ברכות שחרית ימי חול 9:00	20 ד' לפני השקיעה ערבית ימי חול 20:00	ירושלים רח' רבי נחמן מברסלב 15
---	21:00	10 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	בני ברק רח' ירושלים 2
---	20:15	20 דק' לפני השקיעה	9:00 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	טבריה רחוב משה שפירא 2
שמיעת שיעור יום ג בשעה 20:30	20:00	20 דק' לפני השקיעה	9:40 ברכות	5 ד' לפני השקיעה	אלעד רחוב הרב יוסף קארו 5
הכניסה לביהמ"ד מצד ימין בגינה	20:30	30 ד' לפני השקיעה	9:30 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	בית שמש רח' נהר הירדן 25
---	---	20 דק' לפני השקיעה	9:45 ברכות	10 דק' לפני השקיעה	בית שמש רמה ד' 3- רח' נהרדעא 24
---	---	30 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	15 ד' לפני השקיעה	יבנאל רחוב המייסדים
יום רביעי בשעה 21:30	21:30	30 ד' לפני השקיעה	9:15 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	מודיעין עילית רשב"י 19
שמיעת שיעור יום ד' בשעה 21:15	21:15	20 דק' לפני השקיעה	9:30 ברכות	10 ד' לפני השקיעה	צפת רחוב צה"ל 1 (בני יד עזרה)
יום שני בשעה 21:00	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	ביתר רחוב אבא שאול 25 קומה עליונה
---	---	סעודה שלישית 5 דק' לפני השקיעה	---	---	חיפה רחוב הרב הרצוג 12